

วารสารวิชาการ อุตสาหกรรมศึกษา

วารสารวิชาการอุตสาหกรรมศึกษา ปีที่ 6 ฉบับที่ 2 กรกฎาคม - ธันวาคม 2555(81-87)

การประเมินหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพช่างอากาศยาน สาขาวิชาช่างเครื่องวัด
ประกอบการบิน สถาบันการบินพลเรือน

อาทิตย์ ทิมารัตน์

สาขาวิชาเทคโนโลยีอุตสาหกรรม คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม

**The Evaluation of the Certification Program of the Aircraft Maintenance Technician
Curriculum Major in Aircraft Instrument, Civil Aviation Training Center**

Artit Himarat

Division of Industrial Technology, Faculty of Education, Chandrakasem Rajabhat University.

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพช่างอากาศยาน สาขาวิชาช่างเครื่องวัดประกอบการบิน สถาบันการบินพลเรือน กลุ่มตัวอย่างที่ทำการประเมินคือ ครูวิชาภาคพื้น/อาจารย์พิเศษ/ผู้ช่วยอาจารย์/ผู้บริหาร จำนวน 14 คน นักศึกษา จำนวน 90 คน ผู้สำเร็จการศึกษาจำนวน 65 คน และผู้บังคับบัญชา/นายจ้าง/ผู้ประกอบการ จำนวน 42 คน ตัวแปรที่ศึกษา คือด้านบริบท ด้านปัจจัยเบื้องต้น ด้านกระบวนการ และด้านผลผลิต เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือแบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน t-Test และ z-Test ผลการวิจัยพบว่า 1) ครูวิชาภาคพื้น / อาจารย์พิเศษ / ผู้ช่วยอาจารย์ / ผู้บริหารสถานศึกษา ประเมินด้านบริบทของนักศึกษา ประเมินมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.04 อยู่ในระดับเหมาะสมมาก ด้านปัจจัยเบื้องต้น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.87 อยู่ในระดับเหมาะสมมาก ด้านกระบวนการมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.16 อยู่ในระดับเหมาะสมมาก 2) นักศึกษา ประเมินด้านบริบทของนักศึกษา มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.43 อยู่ในระดับเหมาะสมมาก ด้านปัจจัยเบื้องต้น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.57 อยู่ในระดับเหมาะสมมาก ด้านกระบวนการมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.14 อยู่ในระดับเหมาะสมมาก 3) ผู้สำเร็จการศึกษา ประเมินด้านบริบทมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.10 อยู่ในระดับเหมาะสมมาก ด้านปัจจัยเบื้องต้น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.52 อยู่ในระดับเหมาะสมมาก ด้านกระบวนการมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.03 อยู่ในระดับเหมาะสมมาก 4) ผู้บังคับบัญชา/นายจ้าง/ผู้ประกอบการของผู้สำเร็จการศึกษา ประเมินด้านผลผลิตมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.02 อยู่ในระดับเหมาะสมมาก

คำสำคัญ ประเมินหลักสูตร หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพช่างอากาศยาน ช่างเครื่องวัดประกอบการบิน สถาบันการบินพลเรือน

อาทิตย์ หิมารัตน์

วารสารวิชาการอุตสาหกรรมศึกษา ปีที่ 6 ฉบับที่ 2 กรกฎาคม – ธันวาคม 2555(81-87)

Abstract

The objective of this research was to evaluate the certification program of the aircraft maintenance technician curriculum major in aircraft instrument under Civil Aviation Training Center. The samples were 14 teachers/ assistance teachers/ administrators, 90 students, 65 graduated students and 42 employers. The variable in this study was considered in 4 areas: 1.Context, 2. Input, 3.Process, and 4.Product evaluation. Questionnaires were use to collect the data. The statistical tool used for analyze the data were percentage, mean, standard deviation t-test and z-test. The result as follows: 1) Teachers/ assistance teachers/ administrators evaluated the context is highly appropriate (4.04) evaluated the input is highly appropriate (3.87) evaluated the process is highly appropriate (4.16). 2) Students evaluated the context is highly appropriate (4.43) evaluated the input is highly appropriate (3.57) evaluated the process is highly appropriate (4.14). 3) Graduated students evaluated the context is highly appropriate (4.10) evaluated the input is highly appropriate (3.52) evaluated the process is highly appropriate (4.03). 4. Employers evaluated the product is highly appropriate (4.02) evaluated the input is highly appropriate (3.52)

Keyword: Curriculum evaluation, Aircraft curriculum, Aircraft instrument, Civil Aviation Training Center.

ภูมิหลัง

วันชัย ศิริชนะ(2540).กล่าวว่า การประเมินผลหลักสูตรมีความสำคัญต่อการประกันคุณภาพการศึกษาและองค์ประกอบในการจัดการศึกษาในระดับอุดมศึกษามีความคล้ายคลึงกันกับการดำเนินกิจกรรมการผลิตโดยทั่วไป คือ ด้านบริบท (Context) ด้านปัจจัยเบื้องต้น(Input) ด้านกระบวนการ (Process) และ ด้านผลผลิต (Product) สำหรับสถาบันอุดมศึกษาจึงจำเป็นต้องพัฒนาคุณภาพของการผลิตของตนให้อยู่ในระดับในเกณฑ์ที่มีคุณภาพอยู่เสมอ

สถาบันการบินพลเรือน (Civil Aviation Training Center) เป็นหน่วยงานที่มีหน้าที่ผลิตและพัฒนาบุคลากรด้านกิจการการบินของประเทศไทย และประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ โดยเริ่มดำเนินการมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2504 จนถึงปัจจุบัน แรกก่อตั้งนั้นใช้ชื่อว่าศูนย์ฝึกการบินพลเรือนในประเทศไทย (Civil Aviation Training Centre)

เป็นโครงการความร่วมมือระหว่างรัฐบาลไทยกับองค์การสหประชาชาติ (United Nation) โดยกองทุนพิเศษสหประชาชาติ (UN Special Fund) ได้แต่งตั้งให้องค์การการบินพลเรือนระหว่างประเทศ (International Civil Aviation Organization: ICAO) เป็นตัวแทนบริหารงานฝ่ายสหประชาชาติ และรัฐบาลไทยได้แต่งตั้งให้กระทรวงคมนาคมเป็นตัวแทนบริหารฝ่ายไทย มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนากิจการการบินพลเรือนของประเทศในภาคพื้นเอเชียแปซิฟิกให้เจริญก้าวหน้าทันกับเทคโนโลยีสมัยใหม่ตามที่องค์การการบินพลเรือนระหว่างประเทศบัญญัติไว้ในภาคผนวกแห่งอนุสัญญาว่าด้วยการบินพลเรือนระหว่างประเทศโดยดำเนินการผลิตและพัฒนาบุคลากรด้านกิจการการบินพลเรือน เช่น นักบิน ช่างอากาศยาน พนักงานควบคุมจราจรทางอากาศและพนักงานสื่อสารการบิน เป็นต้น ต่อมาในปี พ.ศ. 2509 รัฐบาลไทยได้รับโอนศูนย์ฝึกการบิน

อาทิติย์ หิมารัตน์

วารสารวิชาการอุตสาหกรรมศึกษา ปีที่ 6 ฉบับที่ 2 กรกฎาคม – ธันวาคม 2555(81-87)

พลเรือนในประเทศไทยดำเนินการและมีฐานะเป็นสถานฝึกอบรมในความดูแลรับผิดชอบของกรมการบินพาณิชย์ กระทรวงคมนาคม ด้วยความรุดหน้าของกิจการการบินพลเรือนทั้งภายใน และต่างประเทศ รัฐบาลได้ตระหนักถึงความสำคัญของการผลิตและพัฒนาบุคลากรด้านการบิน ซึ่งจะส่งผลต่อการพัฒนาประเทศไปสู่การเป็นศูนย์กลางทางการขนส่งทางอากาศของภูมิภาคเอเชีย รัฐบาลจึงได้ตราพระราชกฤษฎีกาจัดตั้งสถาบันการบินพลเรือน พ.ศ. 2535 และมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 5 มีนาคม 2535 โดยให้ศูนย์ฝึกการบินพลเรือนในประเทศไทย เป็นสถาบันการบินพลเรือน (สบพ.) มีสถานภาพเป็นรัฐวิสาหกิจในสังกัดกระทรวงคมนาคม ทั้งนี้ เพื่อให้การดำเนินงานและการบริหารงานมีความคล่องตัวและมีประสิทธิภาพ ตลอดจนเป็นการขยายบทบาทหน้าที่ให้เหมาะสมสอดคล้องกับนโยบายของรัฐที่ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางด้านการบินของภูมิภาคเอเชีย สถาบันการบินพลเรือนจึงได้รับโอนกิจการของกรมการบินพาณิชย์ ในส่วนที่เกี่ยวกับศูนย์ฝึกการบินพลเรือนในประเทศไทย มาดำเนินการเมื่อวันที่ 1 เมษายน 2536 สถาบันการบินพลเรือน เป็นรัฐวิสาหกิจ ในสังกัดกระทรวงคมนาคม มีภารกิจหลักในการผลิตและพัฒนาบุคลากร ด้านธุรกิจการขนส่งทางอากาศ ให้สามารถปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพและปลอดภัย ได้มาตรฐานสากลตามข้อกำหนดขององค์การ การบินพลเรือนระหว่างประเทศ จำแนกหลักสูตรของสถาบันการบินพลเรือนออกเป็น 4 หลักสูตรดังนี้ หลักสูตรระดับปริญญาตรี หลักสูตรระดับปริญญาตรี (ต่อเนื่อง) หลักสูตรระดับอนุปริญญา และหลักสูตรฝึกอบรมและหลักสูตรฝึกบิน หลักสูตรอนุปริญญา แบ่งออกเป็น 3 สาขาวิชา คือสาขาวิชาช่างเครื่องวัดประกอบการบิน สาขาวิชาการบำรุงรักษาอากาศยานและเครื่องยนต์ และสาขาวิชาการบำรุงรักษาเครื่องสื่อสารการบิน สำหรับสาขาวิชาช่างเครื่องวัดประกอบการบินเปิดรุ่นแรกเมื่อ พ.ศ.2504 โดยรับนักศึกษา 2 ปี ต่อ 1 รุ่น และรับนักศึกษา 1 รุ่นต่อปีเมื่อ พ.ศ.2539 จนถึงปัจจุบันคือ รุ่นที่ 31 (ผู้สำเร็จการศึกษาแล้วเป็นจำนวน 29 รุ่น และกำลังศึกษาอยู่ 2 รุ่น)

การประเมินหลักสูตร จะทำให้ทราบถึงปัญหา และอุปสรรค รวมถึงแนวทางการแก้ไขปรับปรุง ตลอดจนการพัฒนาหลักสูตรให้ดีขึ้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะประเมินหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพช่างอากาศยาน สาขาวิชาช่างเครื่องวัดประกอบการบิน สถาบันการบินพลเรือน พุทธศักราช 2546 จุดเน้นของการประเมินหลักสูตรเพื่อเป็นการศึกษาข้อมูลในแต่ละส่วนที่เกี่ยวข้องกับการประเมินหลักสูตร พิจารณาการจัดการเรียนการสอนว่ามีความสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรหรือไม่ รวมถึงปัญหาและอุปสรรคที่เกิดขึ้นของการใช้หลักสูตร และข้อเสนอแนะต่างๆ เพื่อนำมาใช้ประโยชน์กับหน่วยงาน องค์กร ในการปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตร เช่น การจัดการเรียนการสอน การดำเนินงาน การวัดและการประเมินผล ด้านบริบท (Context) ด้านปัจจัยเบื้องต้น (Input) ด้านกระบวนการ (Process) และ ด้านผลผลิต (Product)

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อประเมินหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพช่างอากาศยาน สาขาวิชาช่างเครื่องวัดประกอบการบิน สถาบันการบินพลเรือนจำนวน 4 ด้าน คือ ด้านบริบท (Context) ด้านปัจจัยเบื้องต้น (Input) ด้านกระบวนการ(Process) และ ด้านผลผลิต(Product)

ความสำคัญของการวิจัย

สถาบันการบินพลเรือนสามารถใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานในการพิจารณาปรับปรุงสภาพการเรียนการสอนและพัฒนาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพช่างอากาศยาน สาขาวิชาช่างเครื่องวัดประกอบการบิน สถาบันการบินพลเรือน ให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประเมินหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพช่างอากาศยาน สาขาวิชาช่างเครื่องวัดประกอบการบิน สถาบันการบินพลเรือน โดยการสอบถามความคิดเห็น จากครูวิชาภาคพื้น/อาจารย์พิเศษ/ผู้ช่วยอาจารย์/ผู้บริหาร ผู้สำเร็จ

อาทิติย์ ทิมารัตน์

วารสารวิชาการอุตสาหกรรมศึกษา ปีที่ 6 ฉบับที่ 2 กรกฎาคม – ธันวาคม 2555(81-87)

การศึกษา และผู้บังคับบัญชา/นายจ้าง/ผู้ประกอบการของผู้สำเร็จการศึกษา

2. ประเมินสภาพการจัดการเรียนการสอน ตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพช่างอากาศยาน สาขาวิชาช่างเครื่องวัดประกอบการบิน สถาบันการบินพลเรือนโดยการสอบถามความคิดเห็น จากครูวิชาภาคพื้น/อาจารย์พิเศษ/ผู้ช่วยอาจารย์ /ผู้บริหาร ผู้สำเร็จการศึกษา และผู้บังคับบัญชา/นายจ้าง/ผู้ประกอบการของผู้สำเร็จการศึกษา

3. ประเมินผลผลิตที่สำเร็จการศึกษาตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพช่างอากาศยาน สาขาวิชาช่างเครื่องวัดประกอบการบิน สถาบันการบินพลเรือน จากผู้บังคับบัญชา/นายจ้าง/ผู้ประกอบการของผู้สำเร็จการศึกษา

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ ครูวิชาภาคพื้น/อาจารย์พิเศษ/ผู้ช่วยอาจารย์/ผู้บริหาร นักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 1 และ 2 ผู้สำเร็จการศึกษารุ่นที่ 27 ถึงรุ่นที่ 29 และผู้บังคับบัญชา/นายจ้าง/ผู้ประกอบการของผู้สำเร็จการศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพช่างอากาศยาน สาขาวิชาช่างเครื่องวัดประกอบการบิน สถาบันการบินพลเรือน

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม โดยกลุ่มที่ 1 คือ ผู้สอน ได้แก่ ครูวิชาภาคพื้น อาจารย์พิเศษ ผู้ช่วยอาจารย์ ผู้บริหาร จำนวน 14 คน กลุ่มที่ 2 คือนักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 1 และ 2 จำนวน 90 คน กลุ่มที่ 3 คือผู้สำเร็จการศึกษารุ่นที่ 27-29 จำนวน 65 คน และกลุ่มที่ 4 คือผู้บังคับบัญชา/นายจ้าง/ผู้ประกอบการของผู้สำเร็จการศึกษารุ่นที่ 27-29 จำนวน 42 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

ความเหมาะสมของหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพช่างอากาศยาน สาขาวิชาช่างเครื่องวัดประกอบการบิน สถาบันการบินพลเรือนใน 4 ด้าน ดังนี้ ด้านบริบท ด้านปัจจัยเบื้องต้น ด้านกระบวนการ และด้านผลผลิต

สมมติฐานในการวิจัย

หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพช่างอากาศยาน สาขาวิชาช่างเครื่องวัดประกอบการบิน สถาบันการบินพลเรือน มีความเหมาะสม

สรุปผลการวิจัย

1. สถานภาพ

ของครูวิชาภาคพื้น อาจารย์พิเศษ ผู้ช่วยอาจารย์ ผู้บริหารพบว่า มีอายุตั้งแต่ 50 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 64.29 มีตำแหน่งเป็นอาจารย์พิเศษ คิดเป็นร้อยละ 57.14 มีวุฒิการศึกษาระดับปริญญาโทคิดเป็นร้อยละ 35.71

สถานภาพของนักศึกษาพบว่า เป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 76.67 มีอายุ 20ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 53.33 มีวุฒิการศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 11 คิดเป็นร้อยละ 51.11 มีความต้องการที่จะเข้าศึกษาหลักสูตรช่างเครื่องวัดประกอบการบิน สนใจในสาขาวิชาคิดเป็นร้อยละ 53.33

สถานภาพของผู้สำเร็จการศึกษา ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 73.85 มีอายุตั้งแต่ 22 ปี ถึง 23ปี คิดเป็นร้อยละ 41.54 ต้องการประกอบอาชีพหลังจากสำเร็จการศึกษาหลักสูตรช่างเครื่องวัดประกอบการบิน คิดเป็นร้อยละ 60 มีอาชีพทำธุรกิจเอกชน คิดเป็นร้อยละ 75.38 จบการศึกษาแล้วทำงานตรงตามสาขาวิชาที่ศึกษามา คิดเป็นร้อยละ 53.85

สถานภาพของผู้บังคับบัญชา/นายจ้าง/ผู้ประกอบการ ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 92.86 ส่วนใหญ่มีอายุน้อยกว่า30ปี คิดเป็นร้อยละ33.33 และอายุ 36ปี ถึง40ปี คิดเป็นร้อยละ33.33 มีวุฒิการศึกษาระดับปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 71.43 สังกัดอยู่ในหน่วยงานเอกชน คิดเป็นร้อยละ 78.57 ทำงานมาแล้วเป็นเวลา 5 ถึง 10ปี คิดเป็นร้อยละ 45.24

2. ความคิดเห็นของครูและผู้บริหารสถานศึกษา ต่อด้านบริบทของนักศึกษา มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.04 อยู่ในระดับเหมาะสมมาก ด้านปัจจัยเบื้องต้น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.87 อยู่ในระดับเหมาะสมมาก ด้านกระบวนการมีค่าเฉลี่ย

อาทิติย์ ทิมารัตน์

วารสารวิชาการอุตสาหกรรมศึกษา ปีที่ 6 ฉบับที่ 2 กรกฎาคม - ธันวาคม 2555(81-87)

เท่ากับ 4.16 อยู่ในระดับเหมาะสมมาก เมื่อพิจารณาในภาพรวม มีความเหมาะสมมากมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.02

3. ความเห็นของนักศึกษา ด้านบริบทของนักศึกษามีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.435 อยู่ในระดับเหมาะสมมากค่าเฉลี่ยแตกต่างกันมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 สูงกว่าเกณฑ์สมมุติฐาน ด้านปัจจัยเบื้องต้น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.57 อยู่ในระดับเหมาะสมมากค่าเฉลี่ยแตกต่างกันทางด้านลบหรือต่ำกว่าเมื่อเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดตามสมมุติฐานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ด้านกระบวนการมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.14 อยู่ในระดับเหมาะสมมาก เมื่อพิจารณาในภาพรวม มีความเหมาะสมมากมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.04

4. ความเห็นของผู้สำเร็จการศึกษา ด้านบริบทของนักศึกษา มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.10 อยู่ในระดับเหมาะสมมาก ด้านปัจจัยเบื้องต้น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.52 อยู่ในระดับเหมาะสมมาก ด้านกระบวนการมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.03 อยู่ในระดับเหมาะสมมาก เมื่อพิจารณาในภาพรวม มีความเหมาะสมมากมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.88 แตกต่างทางด้านลบหรือต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนดอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 เมื่อเทียบกับเกณฑ์สมมุติฐาน

5. ผู้บังคับบัญชา/นายจ้าง/ผู้ประกอบการของผู้สำเร็จการศึกษามีความเห็นด้านผลผลิตมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.025 อยู่ในระดับเหมาะสมมาก

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยสามารถอภิปรายได้ดังนี้

1. สถานภาพของครูวิชาภาคพื้น อาจารย์พิเศษ ผู้ช่วยอาจารย์ ผู้บริหารพบว่าส่วนใหญ่ มีอายุตั้งแต่ 50 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 64.29 ส่วนใหญ่มีตำแหน่งปัจจุบัน เป็นอาจารย์พิเศษ คิดเป็นร้อยละ 57.14 ส่วนใหญ่มีวุฒิการศึกษาระดับปริญญาโท คิดเป็นร้อยละ 35.71 ทั้งนี้เป็นเพราะอาจารย์ที่สอนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพช่างอากาศยาน สาขาวิชาช่างเครื่องวัดประกอบการบิน สถาบันการบินพลเรือนต้องเป็นอาจารย์ที่มีความรู้และประสบการณ์มาก สอดคล้องกับ กู๊ด.(Good: 1973) ได้ให้ความหมายความรู้ คือข้อเท็จจริงกฎเกณฑ์ และรายละเอียดต่างๆ ที่

มนุษย์ได้รับและเก็บรวบรวมสะสมไว้ ส่วนความสัมพันธ์กับความรู้และการปฏิบัตินั้นความรู้จะเป็นตัวเอื้อให้ประสบความสำเร็จ หรือบรรลุจุดมุ่งหมายด้านการปฏิบัติต่อไป เนื่องจากมีความรู้ที่ถูกต้องเหมาะสมจะทำให้ทราบว่าจะต้องปฏิบัติอย่างไรและจะต้องปฏิบัติได้จริง สถานภาพของนักศึกษา พบว่าส่วนใหญ่ เป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 76.67 ส่วนใหญ่มีอายุ 20ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 53.33 ทั้งนี้เป็นเพราะหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพช่างอากาศยานเป็นหลักสูตรสาขาวิชาช่าง ส่วนใหญ่มีวุฒิการศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ คิดเป็นร้อยละ 51.11 ส่วนใหญ่มีความต้องการที่จะเข้าศึกษาหลักสูตรช่างเครื่องวัดประกอบการบิน สนใจในสาขาวิชาคิดเป็นร้อยละ 53.33 สถานภาพของผู้สำเร็จการศึกษา ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 73.85 ส่วนใหญ่มีอายุตั้งแต่ 22 ปี ถึง 23ปี คิดเป็นร้อยละ 41.54 ส่วนใหญ่ต้องการประกอบอาชีพหลังจากสำเร็จการศึกษาหลักสูตรช่างเครื่องวัดประกอบการบิน คิดเป็นร้อยละ 60 ส่วนใหญ่มีอาชีพทำธุรกิจเอกชน คิดเป็นร้อยละ 75.38 ส่วนใหญ่จบการศึกษาแล้วทำงานตรงตามสาขาวิชาที่ศึกษามา คิดเป็นร้อยละ 53.85 สถานภาพของผู้บังคับบัญชา/นายจ้าง/ผู้ประกอบการ ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 92.86 ส่วนใหญ่มีอายุน้อยกว่า30ปี คิดเป็นร้อยละ33.33 และอายุ36ปี ถึง40ปี คิดเป็นร้อยละ 33.33 ส่วนใหญ่มีวุฒิการศึกษาระดับปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 71.43 ส่วนใหญ่สังกัดอยู่ในหน่วยงานเอกชน คิดเป็นร้อยละ 78.57 ส่วนใหญ่ทำงานมาแล้วเป็นเวลา 5 ถึง 10ปี คิดเป็นร้อยละ 45.24

2. ครูวิชาภาคพื้น / อาจารย์พิเศษ / ผู้ช่วยอาจารย์ / ผู้บริหารสถานศึกษา ประเมินด้านบริบทของนักศึกษา มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.04 อยู่ในระดับเหมาะสมมาก แตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 เมื่อเทียบกับเกณฑ์สมมุติฐาน ด้านปัจจัยเบื้องต้น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.87 อยู่ในระดับเหมาะสมมากแตกต่างกันมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 เมื่อเทียบกับเกณฑ์สมมุติฐาน ด้านกระบวนการมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.16 อยู่ในระดับเหมาะสมมากแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 เมื่อเทียบกับเกณฑ์

อาทิตย์ ทิมารัตน์

วารสารวิชาการอุตสาหกรรมศึกษา ปีที่ 6 ฉบับที่ 2 กรกฎาคม – ธันวาคม 2555(81-87)

สมมุติฐาน เมื่อพิจารณาในภาพรวมครูวิชาภาคพื้น / อาจารย์พิเศษ / ผู้ช่วยอาจารย์ / ผู้บริหารสถานศึกษามีความคิดเห็นว่า นักศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพช่างอากาศยาน สาขาวิชาช่างเครื่องวัดประกอบการบิน สถาบันการบินพลเรือน มีความเหมาะสมมากมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.02 แตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 เมื่อเทียบกับเกณฑ์สมมุติฐาน สอดคล้องกับงานวิจัยของ อุไรวรรณ คำคุณ. (2542). การติดตามผลการปฏิบัติงานของผู้สำเร็จการศึกษาในโครงการครูทายาท ระดับมัธยมศึกษา หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต โปรแกรมอุตสาหกรรมศิลป์ สถาบันราชภัฏพระนคร ปีการศึกษา 2538 โดยผลการศึกษาคิดเห็นของผู้บริหารโรงเรียนและครู เกี่ยวกับบทบาทหน้าที่ของครูมีความคิดเห็นที่ ครูสามารถปฏิบัติงานได้ในด้านต่าง ๆ ดังนี้ คือด้านหลักสูตรและการสอน ด้านการจัดและพัฒนาบุคลากรด้านความสัมพันธ์กับชุมชนที่เกี่ยวกับการเรียนการสอน และด้านการประเมินผล โดยทุกด้านอยู่ในระดับเหมาะสมมาก และสอดคล้องกับงานวิจัยของ อรุณพร สร้อยสน. (2529). การศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหารโรงเรียนและครู เกี่ยวกับบทบาทหน้าที่การนิเทศการศึกษาภายในโรงเรียนของผู้บริหารโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดมหาสารคาม ปีการศึกษา 2529. ผู้บริหารโรงเรียนและครูมีความคิดเห็นที่ ผู้บริหารโรงเรียนได้ปฏิบัติบทบาทหน้าที่การนิเทศการศึกษาภายในโรงเรียนด้านหลักสูตรและการสอน ด้านการจัดและพัฒนาบุคลากรด้านความสัมพันธ์กับชุมชนที่เกี่ยวกับการเรียนการสอน และด้านการประเมินผลอยู่ในระดับมาก

3. นักศึกษา ประเมินด้านบริบทของนักศึกษา มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.43 อยู่ในระดับเหมาะสมมากแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 สูงกว่าเกณฑ์สมมุติฐาน ด้านปัจจัยเบื้องต้น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.57 อยู่ในระดับเหมาะสมมากแตกต่างทางด้านลบหรือน้อยกว่าเมื่อเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดตามสมมุติฐานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ด้านกระบวนการมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.14 อยู่ในระดับเหมาะสมมากแตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 เมื่อเทียบกับ

เกณฑ์สมมุติฐาน เมื่อพิจารณาในภาพรวมนักศึกษามีความคิดเห็นว่าหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพช่างอากาศยาน สาขาวิชาช่างเครื่องวัดประกอบการบิน สถาบันการบินพลเรือน มีความเหมาะสมมากมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.04 แตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 เมื่อเทียบกับเกณฑ์สมมุติฐานสอดคล้องกับการศึกษาวิจัยของ พรสดี อัจฉรวง (2547: 88) พบว่า ผู้สำเร็จการศึกษามีความคิดเห็นว่าตนเองมีคุณลักษณะความสามารถในการปฏิบัติงาน อยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าผู้สำเร็จการศึกษาเห็นว่ตนเองมีความสามารถในการคิด เขียนและวิเคราะห์อย่างเป็นระบบสามารถที่จะศึกษาค้นคว้าความรู้ที่เกี่ยวข้องทางด้านเทคโนโลยีเพื่อนำมาใช้ประโยชน์ในการทำงานหรือประยุกต์ให้เป็นประโยชน์ในทางวิชาการ

4. ผู้สำเร็จการศึกษา ประเมินด้านบริบทที่มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.10 อยู่ในระดับเหมาะสมมากแตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 เมื่อเทียบกับเกณฑ์สมมุติฐาน ด้านปัจจัยเบื้องต้น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.52 อยู่ในระดับเหมาะสมมากแตกต่างทางด้านลบหรือน้อยกว่าเกณฑ์ที่กำหนดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05เมื่อเทียบกับเกณฑ์สมมุติฐาน ด้านกระบวนการมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.03 อยู่ในระดับเหมาะสมมากแตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 เมื่อเทียบกับเกณฑ์สมมุติฐาน เมื่อพิจารณาในภาพรวม นักศึกษามีความคิดเห็นว่าหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพช่างอากาศยาน สาขาวิชาช่างเครื่องวัดประกอบการบิน สถาบันการบินพลเรือน มีความเหมาะสมมากมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.88 แตกต่างทางด้านลบหรือน้อยกว่าเกณฑ์ที่กำหนดอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 เมื่อเทียบกับเกณฑ์สมมุติฐาน สอดคล้องกับการศึกษาวิจัยของ พรสดี อัจฉรวง (2547: 54) พบว่า ผู้สำเร็จการศึกษาหลักสูตรปริญญาโทบัณฑิต สาขาเทคโนโลยีพลังงาน คณะพลังงานและวัสดุ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี มีความเห็นว่าตนเองมีคุณลักษณะและความสามารถในการปฏิบัติงานด้านเจตคติต่อวิชาชีพ โดยรวมอยู่ในระดับมาก

5. ผู้บังคับบัญชา/นายจ้าง/ผู้ประกอบการของผู้สำเร็จการศึกษา ประเมินด้านผลผลิตมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.02 อยู่ใน

อาทิติย์ ทิมารัตน์

วารสารวิชาการอุตสาหกรรมศึกษา ปีที่ 6 ฉบับที่ 2 กรกฎาคม – ธันวาคม 2555(81-87)

ระดับเหมาะสมมากแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 เมื่อเทียบกับเกณฑ์สมมุติฐาน สอดคล้องกับการศึกษาวิจัยของ อรรถพล สังขวาสี. (2544) ได้ศึกษาติดตามผลผู้สำเร็จการศึกษาตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ อาชีวศึกษา ระบบทวิภาคี รุ่นที่ 1 ปีการศึกษา ใน เขตกรุงเทพมหานคร พบว่า ผู้สำเร็จการศึกษาตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ สามารถปฏิบัติงานได้ตามความต้องการของผู้ประกอบการ และยังมีบุคลิกลักษณะที่พึงประสงค์ เรียงจากอันดับความสำคัญจากมากไปหาน้อย 20 ลักษณะ มีดังนี้ (1) ความรับผิดชอบ (2) รู้จักกาลเทศะ (3) ขยันแสวงหาความรู้อย่างต่อเนื่อง (4) มีความรู้ (5) มีคุณธรรม (6) ซื่อสัตย์ สุจริต (7) มีมนุษยสัมพันธ์ดี (8) มีระเบียบวินัย (9) อดทนและเข้มแข็ง (10) แต่งกายเรียบร้อย (11) ช่วยเหลือส่วนรวม (12) มีความเชื่อมั่นในตนเองในทางที่ถูกต้อง (13) ฉลาด (14) มีไหวพริบ (15) เอื้อเฟื้อโอบอ้อมอารี (16) มีความรอบคอบ (17) สามัคคี (18) ตรงต่อเวลา (19) ใช้ภาษาได้ถูกต้อง (20) ประหยัด ประการสำคัญคือ มีความรับผิดชอบ ซึ่งเป็นผลมาจากพฤติกรรมการทำงานในทางที่ดี

ข้อเสนอแนะ

1. สถาบันการbinพลเรือนควรพัฒนาสื่อการเรียนการสอน เช่นมีโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอน (CAI) จัดท้าวสตูฝึกให้เพียงพอและทันสมัย และควรปรับปรุงสถานที่เรียน ปรับปรุงห้องสมุดให้มีหนังสือเพียงพอ ห้องสุขา ห้องพยาบาล มุมพักผ่อนสวนหย่อม และมุมวิชาการที่เอื้อต่อการเรียนการสอน

2.สถาบันการbinพลเรือนควร สนับสนุนการพัฒนา ครูวิชาภาคพื้น / อาจารย์พิเศษ / ผู้ช่วยอาจารย์ / ผู้บริหารสถานศึกษา เพื่อรองรับการพัฒนาด้านเทคโนโลยี

บรรณานุกรม

พรสฤติย์ อัจฉังกุล. (2547). การติดตามผลผู้สำเร็จการศึกษาหลักสูตรปริญญาหมบบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีพลังงาน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระ

จอมเกล้าธนบุรี.ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม.(การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

วันชัย ศิริชนะ. (2540) “การประกันคุณภาพการศึกษาในระดับอุดมศึกษา” อนุสารอุดมศึกษา. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อรรถพล สังขวาสี. (2544). การศึกษาติดตามผลผู้สำเร็จการศึกษาตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ อาชีวศึกษา ระบบทวิภาคี รุ่นที่ 1 ปีการศึกษา ใน เขตกรุงเทพมหานคร. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (อุตสาหกรรมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

อรุณพร สร้อยสน. (2529). การศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหารโรงเรียนและครู เกี่ยวกับบทบาทหน้าที่การนิเทศการศึกษาภายในโรงเรียนของผู้บริหารโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดมหาสารคาม ปีการศึกษา 2529. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (การบริหารการศึกษา). มหาวิทยาลัย มหาสารคาม.สืบค้นเมื่อ 5 มีนาคม 2552,

http://tkc.go.th/thesis/abstract.asp?item_id=8361

อุไรวรรณ คำภูแสน. (2542). การติดตามผลการปฏิบัติงานของผู้สำเร็จการศึกษาในโครงการครูทายาท ระดับมัธยมศึกษา หลักสูตรครุศาสตร์บัณฑิต โปรแกรมวิชาอุตสาหกรรมศิลป์ สถาบันราชภัฏพระนคร ปีการศึกษา 2548. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม.(อุตสาหกรรมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.

Good, Carter V. (1973). *Dictionary of Education*. 3rd ed. New York: McGraw-Hall Book Company.